

**GRATIAS
AGIT
MMXII**

GRATIAS AGIT MMXII

CENA MINISTRA
ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

SEZNAM LAUREÁTŮ LIST OF LAUREATES

NAZMI AKIMAN

TURECKO / TURKEY

BYARUUZANA JALAIR ALTAN-OCHIR

MONGOLIA / MONGOLSKO

SYLVA BERKOVÁ DE ARREDONDO

ARGENTINA

VLADIMÍR BLÁHA

BOSNA A HERCEGOVINA / BOSNIA AND HERZEGOVINA

JIŘÍ CHMEL

RAKOUSKO / AUSTRIA

ANNA JANKŮ

EGYPT

EVA JIŘIČNÁ

VELKÁ BRITÁNIE / GREAT BRITAIN

LADISLAV PAVLÍK

NĚMECKO / GERMANY

LUCIE SLAVÍKOVÁ-BOUCHER

FRANCIE / FRANCE

ANTONÍN TUČAPSKÝ

VELKÁ BRITÁNIE / GREAT BRITAIN

NATALIA TUMAREC

UKRAJINA / UKRAINE

ÁJA VRZÁŇOVÁ-STEINDLER

SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ / UNITED STATES OF AMERICA

NAZMI AKIMAN

DIPLOMAT, PODNIKATEL
A PŘEDSEDA ČESKO-TURECKÉ
PODNIKATELSKÉ RADY
/ DIPLOMAT, BUSINESSMAN
AND CHAIRMAN OF THE
CZECH-TURKISH BUSINESS
COUNCIL

TURECKO
/ TURKEY

Nazmi Akıman se narodil v Ankaře. V roce 1950 ukončil anglické gymnázium pro chlapce v Istanbulu. V roce 1954 absolvoval Právnickou fakultu na University of Istanbul. Po skončení základní vojenské služby v roce 1957 nastoupil na Ministerstvo zahraničních věcí Turecka, které ho uvolnilo k dalšímu studiu na Columbia University v New Yorku, kde v roce 1960 gradoval na fakultě politických věd a dosáhl titulu Master of Arts. Od této doby zastával N. Akıman významné pozice v turecké diplomacii. Za svého působení na Ministerstvu zahraničních věcí Turecka byl v letech 1960–1964 tajemníkem na Stálé misi Turecka při OSN v New Yorku, v letech 1964–1967 a opětovně v letech 1970–1975 ředitelem kabinetu ministra zahraničních věcí v Ankaře, v letech 1967–1970 působil jako poradce na Stálé delegaci Turecka při NATO v Bruselu. V letech 1975–1980 byl zástupcem velvyslance na Stálé misi Turecka při OSN v New Yorku. V dalším období vykonával vysoké funkce na Ministerstvu zahraničních věcí Turecka, včetně mluvčího (1980–1984). Také působil jako velvyslanec na Kubě (1979–1980), v Řecku (1984–1989) a ve Španělsku (1989–1990).

Po odchodu ze státní služby přešel v roce 1995 do soukromého sektoru. Stal se členem představenstva společnosti Yüce Auto SA, výhradního zástupce Škody Auto v Turecku a jednoho z nejdůležitějších partnerů Škody. V době, kdy stál v čele společnosti Yüce Auto nedávno zesnulý Orhan Yüce, její zakladatel (vyznamenaný v roce 2006 Cenou Gratias agit), Nazmi Akıman se také významně podílel na vybudování reprezentativní prodejny a budovy vedení této společnosti v Istanbulu a vytvoření sítě dealerů automobilů Škoda po celém Turecku. Díky úspěšné propagaci této značky je reálný předpoklad dalšího nárůstu prodeje v nadcházejících letech.

Jako bývalý diplomat je Nazmi Akıman vysoce respektovanou osobností. Aktivně se podílí na prezentaci České republiky v Turecku a rozvoji česko-tureckých vztahů. Mnoho let přispívá k organizaci kontaktních obchodně ekonomických akcí a k úspěšnému průběhu návštěv politických a obchodních představitelů České republiky v Turecku. Od roku 2006 je předsedou Česko-turecké podnikatelské rady (zastřešující organizace subjektů zabývajících se zahraničním obchodem v Turecku, včetně regionálních zastoupení). Při výkonu své funkce úzce spolupracuje s Generálním konzulátem České republiky v Istanbulu. Svou činností zásadně přispívá ke stále rostoucí obchodní bilanci mezi Českou republikou a Tureckem.

Nazmi Akıman was born in Ankara. In 1950, he completed his studies at the English High School for Boys in Istanbul, and in 1954, he graduated from the Faculty of Law of the University of Istanbul. After completing his military service in 1957, he joined the Turkish Ministry of Foreign Affairs, from which he was granted permission to attend Columbia University in New York, where he earned yet another Master of Arts degree from the Department of Political Science. Since that time, Mr Akıman has held important positions in Turkish diplomacy. As an official member at the Turkish Ministry of Foreign Affairs, he was the First Secretary at the Turkish Permanent Mission to the United Nations in New York from 1960 to 1964; from 1964 to 1967, he was the Chief of Cabinet of the Ministry of Foreign Affairs in Ankara; he worked as an advisor to the Turkish Delegation to NATO in Brussels from 1967 to 1970. After serving as Chief of Cabinet at the Ministry in Ankara from 1970 to 1975, he was assigned as the Deputy Ambassador to the Turkish Permanent Mission to the United Nations in New York (1975–1980). In 1979, he was assigned from New York to his first ambassadorial post in Havana, Cuba (1979–1980). He then returned to Ankara where he held a number of high-level positions at the Ministry of Foreign Affairs, including the Spokesmanship of the Foreign Ministry (1980–1984). He later went to Greece as Ambassador to Athens (1984–1989) and from Greece to Spain as Ambassador to Madrid (1989–1990).

Upon Mr Akıman's retirement from government service in 1995, he entered the private sector. He became a member of the Board of Directors of Yüce Auto SA, the exclusive representative for Škoda Auto in Turkey and one of its most important partners. Under the leadership of the late Mr. Orhan Yüce (the founder of Yüce Auto and a recipient of the Gratias Agit Award in 2006), Mr. Akıman contributed to the construction of a flagship showrooms and company headquarters for Škoda in Istanbul. Thus a nationwide network of Škoda Auto dealers has been set up throughout Turkey. Thanks to the successful promotion of the brand, further growth is likely in coming years.

As a former diplomat, Mr Akıman is a highly respected individual. He has worked actively in enhancing the positive image of the Czech Republic in Turkey and the development of Czech-Turkish relations. For many years he has assisted in the organisation of Turkish – Czech commercial and economical events and in the successful visits to Turkey of political and business representatives of the Czech Republic. Since 1996, he has been the chairman of the Czech-Turkish Business Council (the umbrella organisation overseeing companies involved in foreign trade with Turkey, including regional representatives). In his role as chairman, he works closely with the General Consulate of the Czech Republic in Istanbul. His actions have contributed significantly to the ever-growing trade between the Czech Republic and Turkey.

BYARUUZANA JALAIR ALTAN-UCHIR

REŽISÉR LOUTKOVÉHO DIVADLA
A PEDAGÓG
/ PUPPET THEATRE DIRECTOR
AND TEACHER

MONGOLSKO
/ MONGOLIA

Byaruuzana Džalair Altan-Očir se narodil v Uliastaji, kraj Zavchan. Střední školu studoval v Ulánbátaru. Po ukončení základní vojenské služby odešel do Prahy, kde v letech 1971–1977 pracoval ve Státním divadelním studiu – Činoherním klubu, jako osvětlovač, zvukař a stavěč kulís. V letech 1977–1982 absolvoval Divadelní fakultu Akademie múzických umění v Praze, obor režie loutkového divadla, současně působil jako literární pracovník loutkářského oddělení Divadelní fakulty.

Po návratu do vlasti pracoval v letech 1982–1987 v Mongolském státním loutkovém divadle. Krátce učil na střední škole kultury a osvěty a v letech 1988–1993 byl ředitelem Mongolské televize, v letech 1993–1996 ředitelem a uměleckým vedoucím mongolského Státního loutkového divadla. V roce 1998 nastoupil na Velvyslancetví České republiky v Mongolsku, kde pracoval jako kulturní referent. V dalších letech se vrátil k oblasti školství. Učil na Univerzitě kultury a umění a na Vysoké škole výtvarného umění, kde byl současně vedoucím finančně-ekonomické a servisní kanceláře. Později působil jako pedagog na škole výrobní technologie a designu při Univerzitě vědy a techniky. V letech 2009–2010 byl uměleckým vedoucím Státního loutkového divadla, od roku 2011 je umělcem ve svobodném povolání.

Ve Státním loutkovém divadle byly uvedeny v jeho režii loutkové hry Kamenný člověk – Tři drahocenné ovocné plody (1982) autora A. Čojsoje, Kouzelná flétna (1983) autora B. Turaje, Ozvěna (1987) autorky Vlasty Pospíšilové, Chán Paleček (1995) autora B. Lchagvasurena, loutková hra v maskách Súlenchú hledá stopy (1984) autora C. Nacagdorže, černé divadlo Ptáček Paška (1985) autorů G. Sapgira a I. Smirnitské a v roce 2010 pásmo Loutkové maškary, rovněž formou černého divadla.

Byaruuzana Džalair Altan-Očir během své dlouholeté umělecké a pedagogické dráhy vždy propagoval českou kulturu a zvyšoval povědomí mongolské veřejnosti o České republice jako hospodářsky a kulturně vyspělé zemi. Jednou z forem této propagace jsou také výstavy, které B. Džalair Altan-Očir organizuje, například v srpnu 2011 se jednalo o výstavu českého loutkářství v prostorách Národní galerie v Ulánbátaru. Od roku 1997 je výkonným ředitelem Asociace mongolských absolventů českých a slovenských škol a kurzů a od roku 1982 je členem předsednictva Společnosti mongolsko-českého přátelství.

•

Byaruuzana Jalair Altan-Ochir was born in Uliastai, Zavkhan province, Mongolia, and attended secondary school in Ulaanbaatar. After finishing his military basic training, he went to Prague, where he worked from 1971 to 1977 at the State Theatre Studio's Drama Club (Činoherní klub) as a lighting and sound technician and set builder. He studied at the Theatre Faculty of the Academy of Performing Arts in Prague from 1977 to 1982, where he earned his degree in puppet theatre direction while working in the puppetry department of the Theatre faculty.

After Mr Altan-Ochir returned to Mongolia, he worked in the Mongolian State Puppet Theatre from 1982 to 1987. He taught for a short time at the secondary school of cultural studies, and from 1988 to 1993, he was the director of Mongolian National Television, and the director and artistic director of the Mongolian State Puppet Theatre from 1993 to 1996. In 1998, he began working at the Embassy of the Czech Republic in Mongolia as a coordinator of cultural activities. In later years, he returned to the educational sphere. He taught at the University of Art and Culture and at the Academy of Fine Arts, where he was also the head of the financial and services office. He later taught at the School of Industrial Technology and Design at the University of Science and Technology. From 2009 to 2010, he was the artistic director of the State Puppet Theatre, and since 2011, he has been a freelance artist.

At the State Puppet Theatre, Mr Altan-Ochir directed a number of puppet plays, including: The Stone Man - Three Precious Fruits (1982) by A. Choisoj, The Magic Flute (1983) by B. Turai, Echo (1987) by Vlasta Pospíšilová, Khan Paleček (1995) by B. Lchagvasuren, the masked puppet play Sulenchu Looks for Clues (1984) by C. Natsadorj, the black theatre Pashka the Little Bird (1985) by G. Sapgir and I. Smirnitska, and in 2010 the series Puppet Masks, also a form of black theatre.

Throughout his long artistic and pedagogical career, Mr Altan-Ochir has always promoted Czech culture and raised awareness of the Czech Republic as an economically and culturally advanced country amongst the Mongolian public. An example of such promotion is the exhibition of Czech puppetry in the National Gallery in Ulaanbaatar that Mr Altan-Ochir organised in August 2011. He is the executive director of the Association of Mongolian Graduates of Czech and Slovak Schools and since 1982 has been a member of the board of the Czech-Mongolian Friendship Society.

•

SYLVA BERKOVÁ DE ARREDONDO

PŘEDSEDKYNĚ ČESKÉHO
SPOLKU V MISIONES
/ CHAIRPERSON OF THE CZECH
SOCIETY IN MISIONES

ARGENTINA

Sylva Berková se narodila ve Valticích na Moravě. Její předkové pocházejí ze šlechtického rodu Berků z oblasti České Lípy a Dubé. Do Latinské Ameriky odešla v osmdesátých letech spolu se svým bolívijským manželem Samuelem Arredondem a třemi malými dětmi. Po určité době strávené v Bolívii se rodina v roce 1984 usadila v argentinské provincii Misiones ve městě Oberá. Misiones, podobně jako další oblasti nacházející se při argentinsko-paraguayské hranici, byla v prvních desetiletích dvacátého století cílem emigrantů z Československa. V současnosti tvoří českou komunitu v Argentině několik tisíc Čechů a jejich potomků.

Ve městě Oberá se od roku 1980 slaví Fiesta Nacional del Inmigrante – Národní svátek přistěhovalců. Na festivalu, který každoročně navštíví tisíce zájemců, česká komunita nebyla až do příchodu Sylvy Berkové de Arredondo nikdy zastoupena. Díky iniciativě této krajanky a její rodiny si do té doby rozptýlení potomci českých přistěhovalců začali uvědomovat svůj český původ a hlásit se k němu. S. Berková de Arredondo spolu se svým manželem vyhledávali nejprve české rodiny podle příjmení v telefonním seznamu, osobně je navštěvovali a jejich mravenčí úsilí o integraci českého společenství nakonec vyústilo v založení Českého spolku v Misiones, dnes jedné z neaktivnějších krajských organizací v Argentině vůbec.

S. Berková de Arredondo je nejen zakladatelkou Českého spolku, ale stála i u zrodu Českého domu Mamienska v Parque de los Inmigrantes (Parku přistěhovalců) ve městě Oberá. Původní skromný Český dům vybudovala bez jakékoli finanční pomoci. Později – díky peněžnímu daru vlády České republiky – stavbu proměnila v nejvýstavnější budovu celého areálu a v centrum pozornosti všech návštěvníků Národního svátku přistěhovalců. Dokázala v krátké době získat nejen všechny potřebné finance a složité administrativní povolení, ale dohlížela také osobně na průběh přestavby. Český dům Mamienska posléze naplnila i intenzivním krajským životem v podobě kurzů českého jazyka a kultury a založením české knihovny, jejíž knižní fond získala a pro český spolek restaurovala od nejstarší generace krajanů v Misiones a jejich rodin.

V roce 2001 S. Berková de Arredondo poprvé vztýčila českou vlajku na přehlídce národnostních menšin konané při příležitosti Svátku přistěhovalců. Od té doby se česká komunita dále rozšířila a Český dům Mamienska se stal místem, kde se setkávají nejen krajané z provincie Misiones, ale příležitostně i z jiných oblastí Argentiny a sousední Paraguaye. S. Berková de Arredondo uvedla úspěšně Český spolek mezi již zavedené krajské spolky devatenácti dalších národností, které svého času osídlily kraj Misiones, a zasloužila se o to, že se česká krajská obec stala respektovaným partnerem i v místní Federaci krajských spolků.

Sylva Berková de Arredondo was born in Valtice in Moravia. She is a descendant of the Berka aristocratic family of Česká Lípa and Dubé. She left for Latin America in the early 1980s with her Bolivian husband Samuel Arredondo and their three young children. After living for a short time in Bolivia, the family settled in Oberá in the Argentinian province of Misiones in 1984. Misiones, like other areas on the Argentinian-Paraguayan border, was a destination for Czechoslovak emigrants during the early 20th century. Today, there are several thousand Czechs and their descendants living in Argentina.

Since 1980, the town of Oberá has celebrated the annual Fiesta Nacional del Inmigrante – the National Immigrants' Festival. Until Ms Berková de Arredondo's arrival, the Czech community was never represented at the festival, which is attended by thousands of visitors every year. Thanks to her and her family's efforts, the scattered descendants of Czech emigrants have become aware of their Czech origins and have come to embrace them. Ms Berková de Arredondo and her husband sought them out by searching telephone books for Czech surnames, visiting them personally, and working diligently to integrate them into the Czech community. Their actions led to the foundation of the Czech Society in Misiones, today one of the most active expatriate organisations in Argentina.

Ms Berková de Arredondo is not only the founder of the Czech Society, but she was also a key figure in the inception of the Czech House Mamienska in Parque de los Naciones (Nations' Park) in Oberá. This modest building was constructed without any outside financial assistance. Later – thanks to monetary gifts from the Czech government – the structure has become the most-visited building in the whole park and the centre of attention for visitors to the Immigrants' Festival. In just a short period of time, she managed not only to obtain all necessary financial support and the difficult-to-obtain building permits, but she even oversaw the construction herself. The Czech House Mamienska then became a centre of Czech expatriate life, offering Czech language and culture courses as well as a Czech library, which was generously filled with donations of books from the oldest generations of Czechs in Misiones and their families.

In 2001, Ms Berková de Arredondo first raised the Czech flag on the parade of ethnic minorities which takes place at the Immigrants' Festival. Since this day, the Czech community has grown, and the Czech House has become a place where not only countrymen from the Misiones province meet, but also visitors from other areas of Argentina and neighbouring Paraguay. Ms Berková de Arredondo has led the Czech Society into a prominent position amongst the associations of the nineteen other nationalities that have in time settled in Misiones, and ensured that the Czech Society has become a respected partner in the local Federation of Expatriate Associations.

VLADIMÍR BLÁHA

OCHRÁNCE PRÁV NÁRODNOSTNÍCH MENŠIN
A PŘEDSEDA ČESKÉ BESEDY
/ MINORITY RIGHTS ACTIVIST AND PRESIDENT
OF THE BOHEMIAN CLUB

BOSNA A HERCEGOVINA
/ BOSNIA AND HERZEGOVINA

Vladimír Bláha se narodil v Ljubiji u Banja Luky. Jeho prarodiče pocházející z Čech se usadili v Bosně a Hercegovině na konci 19. století. V. Bláha má i českou státní příslušnost. Vystudoval psychologii a pedagogiku na Filozofické fakultě v Sarajevu a studoval také loutkohereckou režii v Záhřebu a Rijeci. Po ukončení studií působil 5 let jako učitel na základních školách v okolí Banja Luky a poté 17 let jako školní inspektor. V následujících letech vykonával 14 let funkci tajemníka organizace Národní technika a 4 roky funkci tajemníka Svazu pro tělesnou výchovu a sport. Prací s dětmi a mládeží se zabýval nejen profesionálně, ale také jako dobrovolník. V Jajcích založil klub s loutkovým divadlem, kinem a knihovnou, působil jako místopředseda Svazu péče o děti, angažoval se v Červeném kříži, organizoval pro děti letní a zimní tábory. V Banja Luce vedl technické kroužky (fotografie, kino, film) a organizoval kurzy plavání. Působil v oblastních organizacích pro sportovní a technické vyžití dětí a mládeže v Banja Luce, Bělehradu a v dalších deseti městech.

Po roce 1997 se začal intenzivně angažovat také v oblasti národnostních menšin a stal se jednou z nejvýraznějších osobností české krajanské komunity v Bosně a Hercegovině. V roce 1997 založil Sdružení Čechů a jejich potomků v Republice srbské, samosprávné jednotce v rámci Bosny a Hercegoviny, se sekce v Banja Luce, Prijedoru, Nové Vsi a Mačině Brdu, které zahrnovalo 600 členů. Podporoval také vznik sdružení dalších národnostních menšin v Banja Luce a okolí (Maďarů, Poláků, Italů, Slováků a Romů) a poté, co inicioval založení Svazu národnostních menšin Republiky srbské, se stal jeho prvním předsedou. Pro zásluhy v této oblasti obdržel Čestnou plaketu města Banja Luky. V roce 2011 byl znovu zvolen do Rady pro národnostní menšiny Národního shromáždění Republiky srbské, kde také ve druhém mandátu působí jako místopředseda. Touto Radou byl rovněž jmenován do Odboru pro ústavní otázky Národního shromáždění Republiky srbské.

Od založení České besedy v Banja Luce v lednu 2004 působí V. Bláha jako její předseda. Česká beseda se velkou měrou podílí na spoluorganizování všech kulturních akcí Velvyslanectví České republiky v Banja Luce. Kromě toho pořádá i vlastní výstavy, koncerty, setkání Českých besed z regionu, kurzy českého jazyka pro starší občany, osvětové pořady, návštěvy krajanů v České republice. V. Bláha vydává bulletin Banjalučki krajani, poskytuje příspěvky a rozhovory pro místní média. Zasloužil se o zřízení lektorátu českého jazyka na Filozofické fakultě v Banja Luce a inicioval podpis Memoranda o spolupráci mezi Stavební fakultou Českého vysokého učení technického v Praze a Fakultou stavební a architektury Univerzity v Banja Luce.

Především díky jeho úsilí se Češi těší v Banja Luce velké popularitě, jsou vnímáni jako kulturní, tolerantní a vzdělaní spoluobčané. Za svoji aktivní činnost zaměřenou na rozvoj a vzdělávání dětí a mládeže, na ochranu práv národnostních menšin a na propagaci české kultury a tradic získal V. Bláha celou řadu ocenění. Třicet novinářů z Republiky srbské a Srbska podpořilo v roce 2003 zařazení V. Bláhy mezi významné osobnosti Republiky srbské.

Vladimír Bláha was born in Ljubija, near Banja Luka. His grandparents were Czechs who settled in Bosnia and Herzegovina in the late 19th century. Mr Bláha is a dual Czech-Bosnian citizen. He studied psychology and pedagogy at the Philosophical Faculty in Sarajevo as well as puppet theatre direction in Zagreb and Rijeka. After finishing his studies, he worked for five years as a primary school teacher in Banja Luka and then seventeen years as a school inspector. For the next fourteen years, he served as the secretary of the National Technical Organisation and four years as the secretary of the Association for Physical Education and Sport. He worked with young people not only professionally, but also on a volunteer basis. In Jajce, he started a puppet theatre club, a cinema and library, acted as vice-chairman of the Childcare Association, volunteered for the Red Cross, and organised summer and winter camps for children. In Banja Luka he led after-school clubs in photography, cinema and filmmaking, organised swimming courses, and was active in regional organisations offering sports and technical activities for young people in Banja Luka, Belgrade and a number of other cities.

After 1997, he started to become seriously involved in issues relating to ethnic minorities and became one of the most significant personalities in the Czech expatriate community in Bosnia and Herzegovina. In 1997, he founded the Association of Czechs and Their Descendants in Republika Srpska, an administrative region within Bosnia and Herzegovina, with chapters in Banja Luka, Prijedor, Nova Ves and Mačino Brdo, and a total of around 600 members. He also supported the foundation of other ethnic minority associations in Banja Luka and its surrounding areas (for Hungarians, Poles, Italians, Slovaks and Roma). He later initiated the founding of the Union of Ethnic Minorities of Republika Srpska and was its first president. For his service in this field, he received the Award of Merit of the City of Banja Luka. In 2011, he was re-elected to the Council for Ethnic Minorities of the National Assembly of Republika Srpska, and served again as its vice-chairman. He was appointed by the Council to the committee for constitutional issues of the National Assembly of Republika Srpska.

Mr Bláha has served as the president of the Bohemian Club in Banja Luka since its founding in January 2004. The Bohemian Club has provided invaluable assistance to the Embassy of the Czech Republic in organising cultural events in Banja Luka. In addition, it organises its own exhibitions, concerts, regional Bohemian Club meetings, Czech language courses for senior citizens, educational programmes and excursions to the Czech Republic. Mr Bláha publishes the newsletter bulletin Banjalučki krajani (Banja Luka Compatriots) and writes articles and interviews for local media. He played an important role in the establishment of a lectorship in Czech language at the Philosophical Faculty in Banja Luka and initiated the signing of a Memorandum of Cooperation between the Faculty of Civil Engineering at the Czech Technical University in Prague and the Faculty of Civil Engineering at the University of Banja Luka.

Thanks primarily to Mr Bláha's efforts, Czechs are very popular in Banja Luka, where they are considered to be cultured, tolerant and educated fellow citizens. For his active efforts aimed at the development and education of children and youth, for protecting the rights of ethnic minorities and for promoting Czech culture and traditions, Mr Bláha has received numerous awards. In 2003, thirty journalists from Serbia and Republika Srpska nominated Mr Bláha as one of the region's most remarkable personalities.

A black and white portrait of Jiří Chmel, a man with long, wavy hair and a beard, looking directly at the camera. The background is a plain, light color.

JIŘÍ CHMEL

SIGNATÁŘ CHARTY 77 A ZAKLADATEL CENTRA
ČESKÉ EXILOVÉ KULTURY VE VÍDNI
/ CHARTER 77 SIGNATORY, FOUNDER OF THE CENTRE
FOR CZECH EXILE CULTURE IN VIENNA

RAKOUSKO
/ AUSTRIA

Jiří Chmel patřil v sedmdesátých letech minulého století k tzv. severočeskému undergroundu. Byl jedním ze zakladatelů pověstné komuny v Nové Vísce u Chomutova, kterou Státní bezpečnost jako deklasované živly a výtržníky rozehnala. V roce 1977 se na jeho statku v Korozlukách u Mostu konal večírek, kde se podepisovalo prohlášení Charty 77. Prostřednictvím svých agentů se o tom StB dozvěděla, J. Chmel byl vzat do vazby a následně odsouzen pro trestný čin pobuřování k osmnácti měsícům vězení. Po návratu z vězení se oženil s dcerou herečky Štěpánky Haničincové. V důsledku neustálého šikanování a perzekucí přistoupil v roce 1982 v rámci nátlakové akce StB Asanace na možnost vystěhovat se s manželkou a dvěma dětmi do Rakouska.

Po udělení politického azylu nastoupil do malé továrny jako nástrojař. Byla to profese, kterou se naučil jako politický vězeň na Borech. Lidé kolem Charty vnesli do roztržitého českého exilu ve Vídni nový prvek, kdy spolupracovali a setkávali se lidé se zcela protichůdnými názory a postoji. Z tohoto podhoubí vzešla exilová literární revue Pater Noster, jejíž první číslo se objevilo v roce 1983. O několik let později se uskutečnilo rozhodnutí J. Chmela stát se majitelem a provozovatelem nočního klubu. Ve Vídni založil v roce 1987 klub Nachtasyl, který byl otevřen koncertem V. Třešňáka. V tomto neoficiálním centru české kultury se scházeli čeští exulanti a nacházeli tu prostor pro diskuse, přednášky, výstavy, koncerty a divadelní představení. Před rokem 1989 se zde vystřídali významní exiloví hudebníci. Pro převážně krajanské publikum hráli K. Kryl, J. Hutka, D. Vokatá i ve Švýcarsku žijící S. Karásek. Své první vystoupení po sametové revoluci v klubu uspořádal Ivan Magor Jirous spolu s The Plastic People of the Universe. Při své návštěvě Vídně v roce 1990 se zde setkal Václav Havel se svými přáteli z Charty 77. V noci 24. listopadu 1989, kdy v Československu odstoupila komunistická vláda, živě vysílala z Nachtasylu Svobodná Evropa.

Po roce 1989 se Nachtasyl plnil rakouským publikem a vystupovala v něm řada hudebníků a kapel z Čech a Moravy. Klub vedený J. Chmelem úzce spolupracuje s Českým centrem ve Vídni, které uspořádalo v jeho prostorách řadu akcí, mj. koncerty skupin DG 307, Finský barok, Visací zámek. Nachtasyl v Stumpergasse 53-55 proslul jako klub s výjimečným postavením na hudební scéně a dodnes si udržel dobrou pověst pro svůj specifický charakter a intelektuální klima. Název Noční azyl v němčině evokuje nejnámější hru Maxima Gorkého Na dně, která je v německy mluvících zemích překládána právě jako Nachtasyl.

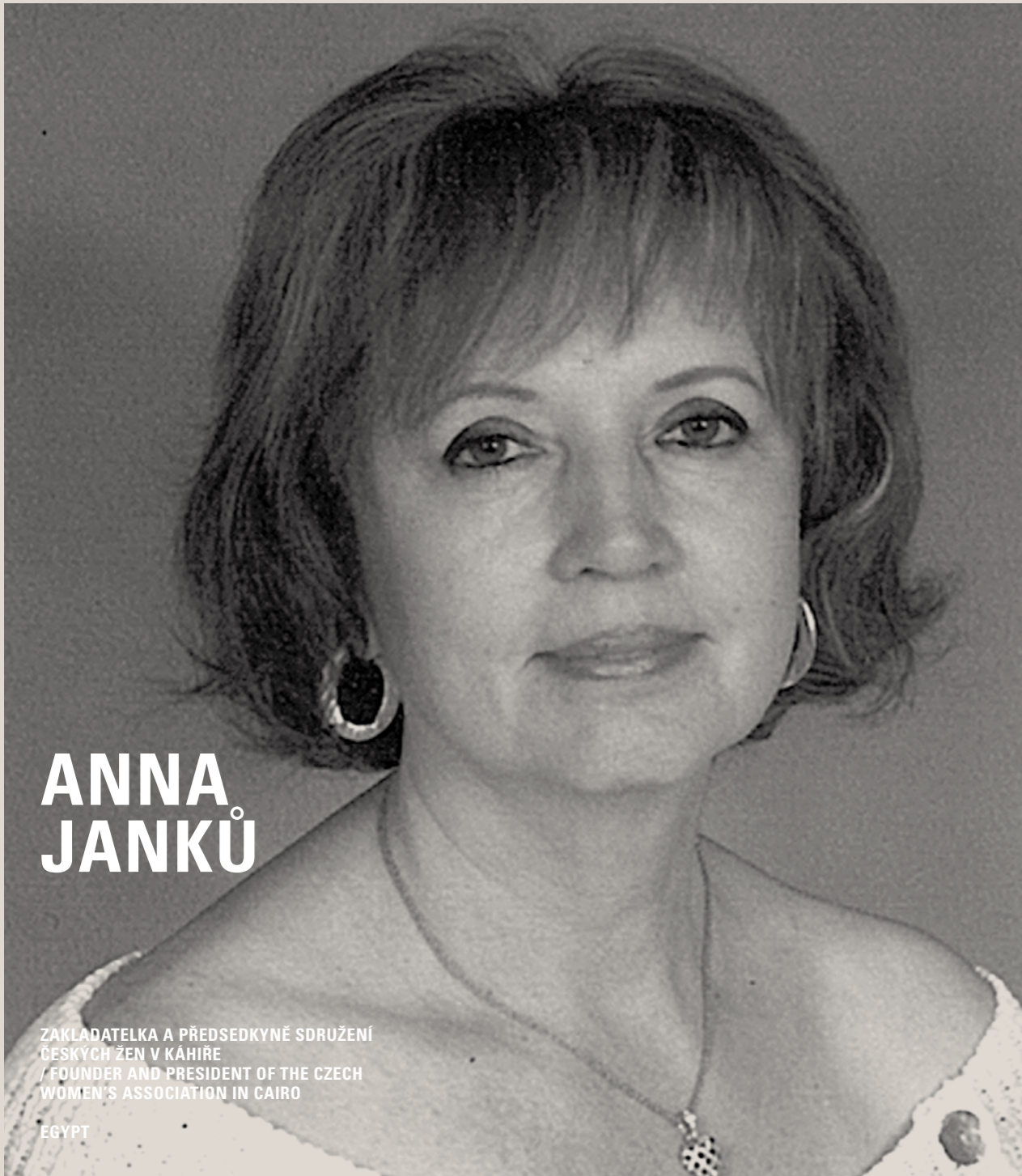
Režisér Jiří Fiedor se zaměřil na životní příběh J. Chmela v televizním cyklu Neznámí hrdinové – pohnuté osudy. V této souvislosti uvedl, že příběh odráží „svědectví o perzekucích komunistického totalitního státu, v němž byli lidé vyhazováni z práce, podrobováni výslechům na Státní bezpečnosti, nuceni k vystěhování ze země. Rovněž byli zavíráni do vězení za to, že poslouchali hudbu, která se jim líbila, a také proto, že podpisem pod prohlášením Charty 77 požadovali, aby u nás byla dodržována lidská práva.“

Jiří Chmel was a member of the so-called Northern Bohemian underground during the 1970s. He was one of the founders of the famous commune in Nová Víska near Chomutov that was broken up by the StB (State Security), who claimed they were rioters and recidivists. In 1977, a party took place at his farm in Korozluky near Most, where Charter 77 was signed. Through its agents, the StB discovered this and Mr Chmel was jailed and later sentenced to eighteen months in prison for sedition. Upon his return from prison, he married the daughter of actress Štěpánka Haničincová. As a result of endless bullying and persecution, and under pressure from the StB and its Asanace (Sanitation) operation, he consented to move to Austria in 1982 with his wife and two children.

After being granted political asylum, Mr Chmel began working in a small factory as a toolmaker, a profession he learned as a political prisoner in Bory. People associated with Charter 77 brought a new element to the fragmented exile community in Vienna, where they cooperated and met with people with completely opposing ideas and opinions. The exile literary magazine Pater Noster emerged out of this spawning ground, the first issue of which was published in 1983. A few years later, Mr Chmel decided to become the owner and manager of a nightclub. In 1987, he started the club Nachtasyl, and the opening night featured a concert by Vlasta Třešňák. In this unofficial centre of Czech culture, Czech exiles met and found a place for discussions, lectures, exhibitions, concerts and theatre productions. Before 1989, prominent exile musicians crossed its stage - artists such as Karel Kryl, Jaroslav Hutka, Dáša Vokatá and Svatopluk Karásek played here before a primarily expat audience. Ivan Magor Jirous played his first post-revolution concert here together with The Plastic People of the Universe. Václav Havel met here with his friends from Charter 77 in 1990 on a trip to Vienna. During the night of November 24, 1989, when the communist government stepped down, Radio Free Europe broadcast live from Nachtasyl.

After 1989, Austrians began coming in greater numbers to Nachtasyl and many musicians and groups from Bohemia and Moravia have played here. The club works closely with the Czech Centre in Vienna, which has put on a number of events there, including concerts by DG 307, Finský barok and Visací zámek. Nachtasyl is known as a club with an exceptional position on the local music scene, and maintains its good reputation for its specific character and intellectual climate. The name “Night Asylum” in German evokes Maxim Gorky’s most famous play The Lower Depths, which is translated in German-speaking countries as Nachtasyl.

The director Jiří Fiedor focused on the life story of Mr Chmel in his series for television Neznámí hrdinové – pohnuté osudy (Unknown Heroes – Turbulent Fates). In this context, he said that the story reflects “witnesses to the persecutions by the communist totalitarian state, where people were dismissed from work, forced to submit to interrogation by the State Security Agency, forced to leave the country. In addition, they were jailed because they listened to music that they liked and because, by signing the Charter 77 declaration, they asked that human rights be respected here.”

ANNA JANKŮ

ZAKLADATELKA A PŘEDSEDKYNĚ SDRUŽENÍ
ČESKÝCH ŽEN V KÁHIŘE
/ FOUNDER AND PRESIDENT OF THE CZECH
WOMEN'S ASSOCIATION IN CAIRO

EGYPT

Anna Janků se narodila na česko-slovenském pomezí pod Lopeníkem v rolnické rodině, později se s matkou přestěhovala do Záhorovic na Uherskobrodsku. Na Univerzitě 17. listopadu v Praze se věnovala francouzštině a ruštině. V Praze potkala svého prvního manžela, Egyptana, který se připravoval na doktorát z biochemie. Provdala se za něho v roce 1968 a odjela s ním do Egypta. Vydala se na dramatickou cestu mladé ženy, která se musela vyrovnávat s tvrdou realitou a přizpůsobovat normám, jež neznala. Až později se jí podařilo najít práci v oblasti turistiky, a tím se začala finančně osamostatňovat. Manžel nedokázal připoutat Annu k islámským tradicím, proto se s ní rozvedl a získal právo na opatrování dcery. Odloučení matky s dcerou trvalo dvanáct let, Anna Janků si ji po vyčerpávajícím úsilí dokázala získat zpět. Později si našla místo u francouzské obchodní společnosti a provdala se podruhé, za egyptského textilního inženýra, s nímž má druhou dceru.

Navzdory svému, v jistých časových etapách, velmi dramatickému životu v Egyptě, kdy jí vrtkavý osud dal mnohokrát pocítit, co znamená doslovné uplatňování islámských právních zvyklostí v rodinném soužití, nikdy na svou vlast nezapomněla a hrdě se hlásí k českému občanství, české kultuře a ke svým kořenům. Svým nezdolným elánem a chutí poodkrývat dosud nepoznané obzory a zkoušet nové věci jde příkladem nejen svým vrstevnicím, nýbrž zdárně sekunduje i o generaci mladším českým krajkám. Snaží se stále studovat, chodí na přednášky, je členkou dobročinných spolků a kulturních organizací, spolků na podporu zdravotně a sociálně handicapovaných lidí, lze ji najít také mezi ochránci přírody. Má patronát nad slepeckým internátem, pro který dokázala obstarat psací stroje se slepeckým písmem a další nutná zařízení. Podstoupila tvrdý boj s místními úřady a podnikateli při ochraně parku ve čtvrti, kde bydlí. Navzdory všem problémům, kterými prošla, přijala Egypt za svůj domov a dnes je přesvědčena, že právě do jeho společnosti patří.

Žije v Káhiře téměř 43 let, je jednou ze zakladatelek Sdružení českých žen v Káhiře a jeho letitou předsedkyní. Toto aktivní sdružení si připomene 20. výročí vzniku právě v roce 2012. Pod předsednictvím A. Janků pořádá výstavy, koncerty a setkání. Mezi mnoha akcemi, které sdružení zorganizovalo, zaujalo publikum v roce 2008 koncertní vystoupení Evy Pilarové a Pavla Vítky, v roce 2009 představení mága a iluzionisty Pavla Kožíška, v roce 2010 kontemplační vystoupení hudebnice a odbornice na raně středověké umění Hany Blochové a v roce 2011 koncert houslisty Pavla Šporcla v Káhirske opěře.

Sdružení každoročně organizačně přispívá k vánočnímu evropskému charitativnímu bazaru. Krajkám nově provdaným do egyptských rodin pomáhá A. Janků radami ze své mnohaleté zkušenosti. V září 2010 se zúčastnila konference konané v Praze Krajané a kultura. V průběhu roku 2011 se stala spolupracovnicí Českého rozhlasu a jako přímá účastnice Arabského jara informovala o aktuálních událostech. Zaslala zprávy i dalším českým médiím, byla hostem televizního studia ČT24.

Anna Janků was born in the Czech-Slovak border region near Lopenik into a farming family, and later moved with her mother to Záhorovice in the Uherský Brod region. She studied French and Russian at November 17th University in Prague, where she met her first husband – an Egyptian who was working on his doctorate in biochemistry. She married him in 1968 and moved with him back to Egypt. This move was the start of a young woman's dramatic journey in which she was forced to become accustomed to hard reality and adapt to a previously unknown way of life. She eventually succeeded in finding work in the tourism industry, and started to become financially independent. Her husband never succeeded in binding her to Islamic traditions, so he divorced her and won custody of their daughter. Mother and daughter were separated for twelve years, during which time Ms Janků worked tirelessly to get her back. Later she found a position at a French trading company and remarried, this time to an Egyptian textile engineer, and gave a birth to a second daughter.

Despite Ms Janků's at times very dramatic life in Egypt, when fickle fate gave her much to experience - namely the application of Islamic legal practice on family life - she never forgot her homeland and is proud of her Czech citizenship, Czech culture and her own roots. With her indomitable enthusiasm and desire to seek out as yet unknown horizons, she is an example not only to her peers, but is also a valuable source of support for Czech expats who are a generation younger than she. She continues to study, attends lectures, is a member of a number of volunteer and cultural organisations and associations supporting physically and socially disabled persons, and she even works to protect the environment. She is a patron of a boarding school for the blind, for which she was able to obtain braille typewriters and other much-needed equipment. She fought a difficult battle with the local town council and businessmen to save a park in her neighbourhood. Despite all she has gone through, she has come to accept Egypt as her home and is certain that she belongs there.

Ms Janků has lived in Cairo for nearly 43 years and is one of the original founders of the Czech Women's Association in Cairo and its long-time chairperson. This active association is celebrating the 20th anniversary of its founding this year. Under Ms Janků's leadership, the Association has put on a number of exhibitions, concerts and meetings. Among the many events which the Association has organised, the public were especially entranced by the performances of Eva Pilarová and Pavel Vítek in 2008, magician and illusionist Pavel Kožíšek in 2009 and musician and expert in early medieval art Hana Blochová in 2010, and in 2011, Pavel Šporcl at the Cairo Opera House. In addition, the Association organises a yearly European charity Christmas bazaar.

Ms Janků helps fellow Czechs who are newly married into Egyptian families with her advice based on many years of experience in the country. In September 2010, she took part in a conference held in Prague entitled Krajané a kultura (Countrymen and Culture). During 2011, she became a contributor to Czech Radio and reported first-hand on the events of the Arab Spring. She also filed reports with other Czech media outlets and was a guest of ČT24, the Czech TV news channel.

EVA JIŘIČNÁ

MEZINÁRODNĚ UZNÁVANÁ ČESKÁ ARCHITEKTKA
/ INTERNATIONALLY RENOWNED ARCHITECT

VELKÁ BRITÁNIE
/ GREAT BRITAIN

Eva Jiříčná se narodila ve Zlíně na začátku druhé světové války. Její otec pracoval jako architekt firmy Baťa. Nejdříve vystudovala architekturu a urbanismus na Českém vysokém učení technickém v Praze a poté absolvovala Akademii výtvarných umění pod vedením profesora Jaroslava Fragnera. V létě roku 1968 odjela na stáž do Londýna, kde ji krátce nato zastihla zpráva o sovětské okupaci Československa. České úřady jí na příštích dvacet dva let zabránily v návratu domů. Jedenáct let působila v ateliéru Louise de Soissona, kde pracovala na návrhu mj. velkého přístavu v Brightonu. V ateliéru Richarda Rogerse se účastnila práce na projektu známé budovy pojišťovny Lloyds v Londýně. Nyní již 30 let vede vlastní architektonické studio se sídlem v Londýně Eva Jiricna Architects Limited a je jednatelkou studia AI – DESIGN v Praze.

E. Jiříčná se vyznačuje citem pro materiál, vizuální elegancí, pozorností pro detail a konstrukční řešení i dramatickou prací s prostorem. Díky tomu získala zakázky pro světově proslulé značky jako Harrods, Joseph, Vidal Sassoon, Boodles Jewellers, slavná muzea a galerie. Mezi její realizace, které se objevují nejen v Evropě, ale po celém světě, patří autobusová stanice Canada Water v Londýně, nová budova univerzitní knihovny v Leicesteru, interiéry ve Victoria & Albert Museum v Londýně, úpravy a dostavba londýnské vily postavené Ove Arupem, právě probíhající rekonstrukce v Somerset House aj. Realizovala design velmi úspěšných výstav Afrika – Umění kontinentu v Královské akademii výtvarných umění, Modernismus (V&A) a Móda versus architektura v Somerset House.

Když se po sametové revoluci 1989 vrátila do Čech, jejím prvním veřejným projektem byla Oranžerie v zahradách Pražského hradu – moderní objekt s unikátní ocelovou konstrukcí ve středověkém prostředí. Navrhovala rovněž interiéry do pražského Tančícího domu od Franka O'Gehryho. Stavba Hotelu Josef v roce 2002 na Starém Městě se stala malou revolucí v hotelovém ubytování. S Václavem Havlem a jeho nadací Vize 97 zrekonstruovala osvěcený kostel sv. Anny, dnes mezinárodní duchovní centrum Pražská křižovatka. Jedna z jejích posledních českých prací – Kulturní a univerzitní centrum ve Zlíně – přispěla ke kulturní obrodě města, ve kterém se narodila.

Své životní a pracovní zkušenosti mnoho let s radostí předává studentům. V roce 1996 se stala profesorkou na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze, kde vedla ateliér třináct let. Byla hostující profesorkou na Harvard University v USA, Architectural Association School of Architecture v Londýně a na dalších univerzitách a školách v České republice i ve světě. Obdržela řadu čestných doktorátů – Vysokého učení technického v Brně, Baťovy univerzity ve Zlíně, Slovenské technické univerzity v Bratislavě, Metropolitní univerzity v Londýně, univerzity v Nottinghamu, Leicesteru a Sheffieldu. Stala se čestnou členkou Americké asociace architektů, Královské akademie designu, Královské akademie umění, Královské společnosti designu a průmyslu. Byla uvedena do americké Síně slávy a v roce 2010 jí Ministerstvo kultury České republiky udělilo Státní cenu za architekturu a za dlouhodobý přínos na domácí a zahraniční architektonické scéně. K mimořádným oceněním patří Řád Britského Impéria (CBE-titul komandér) udělený královnou Alžbětou II.

Eva Jiříčná was born in Zlín at the beginning of the Second World War. Her architect father worked with the Baťa organization, and Ms Jiříčná went on to study architecture herself, graduating from Prague Technical University and then studying at the Academy of Fine Arts under Prof. Jaroslav Fragner. In 1968, she was offered a position with the Greater London Council but shortly after she arrived in the UK, Czechoslovakia was invaded, and her Czech passport cancelled; it would be 22 years before she could return. She worked for 11 years with Louise de Soisson's office designing the new Brighton marina, then with the Richard Rogers Partnership on the Lloyds HQ building in London. For over 30 years she has run her own architectural practice, Eva Jiricna Architects Ltd, with an associated office, AI – DESIGN, in Prague.

Her reputation for her highly individual use of materials, attention to detail and dramatic manipulation of space grew with commissions from many high profile retail clients such as Harrods, Joseph, Vidal Sassoon, and Boodles Jewellers, with projects all over Europe and the United States, as well as many exclusive residential schemes for private clients. Commissions for buildings followed, such as Canada Water Bus Station, the library for the De Montfort University in Leicester, and prestigious projects for the Victoria & Albert Museum (the new Jewellery Gallery, the Sculpture Gallery, Museum Shop & Entrance) and Somerset House (new West Wing), as well as designs for hugely popular exhibitions such as Africa: Art of a Continent (Royal Academy of Arts), Modernism (V&A) and Skin & Bones (Somerset House).

After the 1989 revolution, Ms Jiříčná was able to return to Czechoslovakia. Her first public project was to rebuild the Orangery in the Prague Castle gardens – a modern building erected on the medieval footprint of the original. She designed the interiors for Frank Gehry's Dancing Building, and the new build Hotel Josef in Prague Old Town led the way for the "revolution" in hotel accommodation when it opened in 2002. With Václav Havel's charitable foundation, Vize 97, Ms Jiříčná executed the renovation of St. Anna's Church for the Prague Crossroads. Her more recent buildings, the Tomáš Baťa University Library and the adjoining Cultural Centre in Zlín, have both been critically praised and enjoyed by the public.

Ms Jiříčná has always taken great pleasure in sharing her life and professional experiences with students. She taught at the Department of Architecture at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague for 13 years. Her teaching commitments are varied, as a visiting professor at Harvard University to years as an examiner for many schools in both the UK and the Czech Republic. Mr Jiříčná's work has been recognised with many honorary doctorates, from the Technical Institute of Brno, Baťa University in Zlín, the Slovak Technical Institute in Bratislava, London's Metropolitan University, and the Universities of Nottingham, Leicester and Sheffield. She has been honoured with election to the Royal Academy of Arts, selected as a Royal Designer for Industry, also an honorary member of the American Institute of Architects and the Royal Society of Arts. She was awarded the honour of Commander of the British Empire by Queen Elizabeth II in 1994.

A black and white portrait of an elderly man with glasses, wearing a suit and a light-colored shirt. He is looking directly at the camera with a neutral expression.

LADISLAV PAVLÍK

PŘEDSEDA MNICHOVSKÉ POBOČKY
ČESKOSLOVENSKÉ SPOLEČNOSTI
PRO VĚDY A UMĚNÍ
/ CHAIRMAN OF THE MUNICH CHAPTER
OF THE CZECHOSLOVAK SOCIETY OF ARTS
AND SCIENCES

NĚMECKO
/ GERMANY

Ladislav Pavlík studoval na pražské Vysoké škole komerčního inženýrství. V únoru 1948 se zúčastnil studentského pochodu na Pražský hrad, podporujícího prezidenta republiky a demokratické řešení politické situace. Už tehdy se projevila jeho angažovanost. Pochod byl zakončen brutálním policejním zásahem a důsledkem bylo vyloučení L. Pavlíka ze studia. Ke zrušení rozhodnutí jako nezákonnému došlo v rehabilitačním řízení po roce 1989. L. Pavlík se po vystřídání mnoha zaměstnání až časem dostal k předmětu svého zájmu, jímž bylo filmové umění. Psal scénáře pro televizi pod cizím jménem, později se dostavily i úspěchy v oboru amatérských filmů. Jeho film *Osudná hra* získal druhou cenu na festivalu v Cannes a film *Dobrodružství* první cenu na přehlídce amatérských filmů v rámci republiky. To mu posléze umožnilo studovat při zaměstnání na Filmové fakultě Akademie múzických umění. V roce 1964 se stal režisérem a vedoucím divadla malých forem *Rampa*, ve kterém začínalo kariéru mnoho herců, zpěváků, režisérů a autorů. Pro divadlo *Rampa* napsal několik divadelních her a otextoval řadu písní. Po odchodu z Československa v důsledku obsazení republiky armádami Varšavské smlouvy v roce 1968 se stal významnou integrační osobností českého exilu.

L. Pavlík je dlouholetým, aktivním a v nejlepším smyslu slova angažovaným propagátorem krajanského života. Po příchodu do Německa v srpnu 1968 se usadil v Mnichově, kde se stal zakladatelem a organizátorem pravidelných společenských setkání a akcí, které nahrazovaly početné posrpnové emigraci ztracená rodinná zázemí. Je dodnes mnohými považován za legendu mnichovské krajanské komunity. Spolupracoval s exilovými literáty, s *Rádiem Svobodná Evropa*, byl spoluvydavatelem významného exilového časopisu *Text* a provozoval firmu *Impuls Studio*, která 35 let produkovala dokumentární filmy, často i se vztahem nebo přímo s námětem České republiky. Spolupracoval s řadou českých zvukařů, kameramanů a výtvarníků.

Jeho život v emigraci je nerozlučně spojen s Československou společností pro vědy a umění (SVU). V roce 1979 byl spoluzakladatelem její mnichovské pobočky, v jejímž čele v současnosti stojí. Bez jeho nadšení, profesionálního přístupu a vynaložené energie by nebyla pevným bodem, kde krajané, náhodní návštěvníci nebo i pracovníci mezinárodních firem nacházejí českou kulturu, diskutují o politických událostech a kde zaznívá krásná kultivovaná čeština. Je nepopíratelnou zásluhou L. Pavlíka, že SVU umí nabídnout širokou paletu pořadů – do dnešního dne jich bylo téměř 400. L. Pavlík vydává a rediguje čtyřleté *Almanachy*, které jsou jedinečným dokumentem historie SVU. Tato řada publikací spolu s *almanachem Sokola Mnichov* poskytuje materiál, který zrcadlí život krajanské komunity v Mnichově a který oceňují archiváři a historikové jako autentický zdroj informací ze života moderních krajanských komunit. České překlady jeho teologických a etických výukových prostředků (filmy apod.) přispěly doma – v České republice – k formování demokratických názorů mladé generace bezprostředně po pádu „železné opony“. Svým celoživotním dílem významně přispěl L. Pavlík k formování krajanského života a vedení krajanských spolků a položil pozitivní základ k budování dobrého obrazu České republiky v Bavorsku.

Ladislav Pavlík studied at Prague's University of Commercial Engineering. In February 1948, he participated in the student march on Prague Castle to support the Czechoslovak president and a democratic resolution of the political situation. Even then, his commitment to human rights could be seen. The demonstration was broken up by brutal police intervention, and as a result, Mr Pavlík was dismissed from the university. Shortly after the events of 1989, his sentence was declared unlawful during the rehabilitation regime. In time, after moving through a series of many jobs, Mr Pavlík finally reached his subject of interest – the art of film. He wrote screenplays for television under a pseudonym, and later found success in the area of amateur filmmaking. His film *Osudná hra* (Fateful Game) received second place at the Cannes Film Festival, and his film *Dobrodružství* (Adventure) won the first prize at the amateur film festival in Czechoslovakia. This later enabled him to study while working at the Film Faculty of the Academy of Performing Arts. In 1964, he became the director and manager of the alternative theatre *Rampa*, where many actors, singers, directors and playwrights started their careers. He wrote a number of plays for *Rampa* and wrote the lyrics for many of its songs. After leaving Czechoslovakia following the occupation by Warsaw Pact troops in 1968, he became a significant personality in the Czech exile community.

Mr Pavlík is a lifelong active and committed promoter of expat life. After arriving in Germany in 1968, he settled in Munich, where he became the founder and organiser of regular meetings and events that provided a kind of surrogate family atmosphere for many post-invasion emigrants. He is considered today to be a legend in the Munich expat community. He has worked with exile literary figures and Radio Free Europe; he was the co-publisher of the well-known exile magazine *Text* and ran *Impuls Studio*, which produced documentary films for 35 years, often relating to or directly on the topic of the Czech Republic. He has worked with many Czech sound engineers, cameramen, and artists.

His life as an emigrant is indelibly connected with the Czechoslovak Society of Arts and Sciences (SVU). In 1979, he was the co-founder of its Munich chapter, at whose head he stands today. Without his enthusiasm, professional approach and great expenditure of energy, it would not be today the fixed point where expats, random visitors or even employees of international companies can come into contact with Czech culture, talk about political events, and hear wonderfully cultured Czech. It is thanks to Mr Pavlík's untiring efforts that SVU can offer such a wide spectrum of events – of which there have been over 400 to date. Every four years, Mr Pavlík publishes and edits an *Almanac* that is a unique document reflecting SVU's activities during that period. This series of *almanachs* (Almanachs), together with the *almanac of the Munich Sokol*, brings together materials that mirror the life of the expat community in Munich and is highly praised by archivists and historians as a source of authentic information. Czech translations of his theological and aesthetic educational materials (films, etc.) – contributed at home in the Czech Republic to the formation of democratic thoughts of the younger generation immediately after the fall of the Iron Curtain. Mr Pavlík's lifelong work has contributed significantly to expatriate life and maintenance of Czech expatriate society and has set a positive example for the formation of a good image of the Czech Republic in Bavaria.

LUCIE SLAVÍKOVÁ -BOUCHER

LÉKAŘKA A ZAKLADATELKA ČESKÉ ŠKOLY
BEZ HRANIC
/ PHYSICIAN, FOUNDER OF CZECH SCHOOL
WITHOUT BORDERS

FRANCIE
/ FRANCE

MUDr. Lucie Slavíková-Boucher se narodila v Mariánských Lázních. Studia na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Plzni, obor všeobecné lékařství, dokončila v roce 1992. V rámci mezinárodního česko-francouzského studijního programu se stipendiem francouzské vlády absolvovala v roce 1990 studium 6. ročníku na Lékařské fakultě v Paříži (Paris 6 – Pitié-Salpêtrière). Krátce po studiích se vdala za francouzského lékaře Yvese Bouchera. S rodinou začala žít v Paříži. Po nostrifikaci lékařského diplomu z Československa se v letech 1995–2000 zaměřila na studium v oboru rentgenologie, které završila diplomem. V roce 1997 získala univerzitní diplom pohotovostní rentgenologie. V době od září 2001 do června 2002 absolvovala studijní a pracovní pobyt v USA v Kalifornii. Od roku 2005 je lékařkou na rentgenologickém oddělení Univerzitní nemocnice Saint Antoine v Paříži.

L. Slavíková-Boucher se vždy vedle své náročné práce aktivně zajímala o sport (orientační běh) a spolkovou činnost. Proto její první kroky po příjezdu do Paříže vedly do pařížské obce sokolské, kde se aktivně zapojila do činnosti. Od prosince 2003 je předsedkyní neziskového občanského sdružení Entract en France, v jehož rámci se začala věnovat zejména předškolnímu a posléze školnímu vzdělávání dětí, žijících ve smíšených česko-francouzských rodinách, s cílem podporovat výuku českého jazyka a českých reálií. Myšlenka České školy bez hranic, jak začala být tato iniciativa nazývána, se rozšířila i do dalších evropských zemí. Po Londýně, Berlíně, Bruselu, Curychu, Mnichově, Ženevě a Drážďanech se připojují další města a dnes se rozšiřuje i na další kontinenty (do Sydney, Baltimore, Los Angeles aj.). Navzdory svému náročnému povolání lékařky již téměř devět let věnuje L. Slavíková-Boucher myšlence Českých škol bez hranic veškerý volný čas a práci pro asociaci vykonává bezplatně a naprosto nezištně. V roce 2009 založila neziskové občanské sdružení Česká škola bez hranic, registrované v České republice, které zastřešuje činnost všech Českých škol bez hranic ve světě. L. Slavíková-Boucher, jako jeho předsedkyně, věnuje mnoho úsilí jednání s Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy České republiky ve snaze prosadit do školského zákona výuku českého jazyka a reálií pro české děti žijící v cizině.

Svou přesvědčivostí a odhodlaností motivuje i své okolí, aby se zapojilo do realizace projektu České školy bez hranic. Neúnavně prosazuje názor, že je nezbytné podporovat výuku češtiny v zahraničí zvláště v současné době, kdy přichází na svět stále více dětí ve smíšených manželstvích a stále více Čechů odchází za prací a na kratší či delší dobu se usazuje ve světě. L. Slavíková-Boucher chce svou činností motivovat zejména rodiče, aby rodný jazyk svých dětí podporovali. Je hybným motorem České školy bez hranic, bez její vytrvalosti by nebylo dosaženo dosavadních výsledků. Za rozvíjení česko – francouzských vztahů v rámci České školy bez hranic byla L. Slavíková-Boucher v roce 2008 nominována na cenu Francouzsko – české obchodní komory.

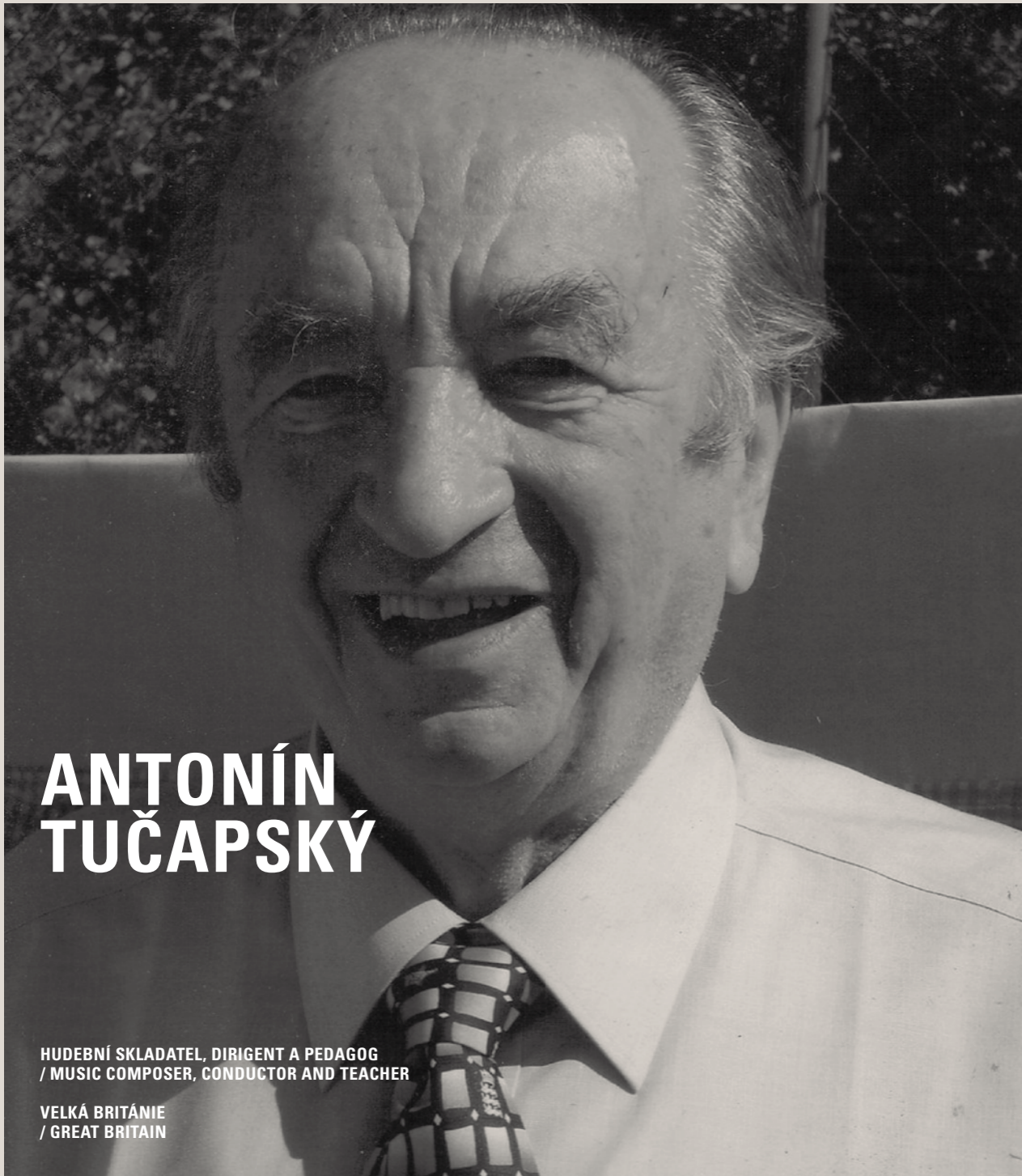
•

Dr Lucie Slavíková-Boucher was born in Mariánské Lázně (Marienbad). She graduated in 1992 from the Charles University Medical School in Pilsen. In 1990, as part of an international Czech-French study programme, she received a scholarship from the French government to spend her sixth year of the medical school in Paris (Paris 6 – Pitié-Salpêtrière). Shortly after finishing her studies, she married a French doctor, Yves Boucher, and settled in Paris. After validation of her Czechoslovak medical diploma, from 1995 to 2000 she did her residency in radiology, and received her specialisation diploma (DIS de radiodiagnostic, Diplôme Interuniversitaire de spécialisation). In 1997, she received a university diploma in emergency radiology (DU d'Imagerie d'Urgence). Dr Slavíková-Boucher spent the 2001–2002 academic year living, studying and working in California, USA. Since 2005, she has been working as a radiologist at the Saint Antoine University Hospital in Paris.

In addition to her demanding career, Dr Slavíková-Boucher has always been interested in sports (orienteering) and has been actively involved in clubs and association activities. In Paris, she became a member of the Parisian Sokol Club. Since 2003, she has been the chairwoman of the non-profit organisation Entract en France, where she began to focus on a Czech education programme for children living in mixed Czech-French families with the goal of supporting their Czech language learning and upholding Czech customs and traditions at the preschool and early school education levels. The idea of the Czech School Without Borders, as the initiative began to be called, has expanded to other European cities – London, Berlin, Brussels, Zürich, Munich, Geneva and Dresden, and schools in more cities are being planned. The Czech School Without Borders concept has even expanded to other continents (Sydney, Baltimore, Los Angeles and more). Despite the demands of her medical career, Dr Slavíková-Boucher has devoted, as a volunteer, most of her free time for the past nine years to the Czech School Without Borders project. In 2009, she founded the Czech School Without Borders non-profit organization, registered in the Czech Republic, which oversees all the Czech Schools Without Borders in the world. Dr Slavíková-Boucher, as its president, has devoted a great deal of energy to meeting with the Ministry of Education, Youth and Sports of the Czech Republic to amend the Education Act to make the teaching of Czech language and culture to Czech children living abroad a legal requirement.

Dr Slavíková-Boucher's powers of persuasion and courage motivate those around her to join her in carrying out the Czech School Without Borders vision. She tirelessly promotes the opinion that it is essential to support Czech language learning abroad, especially today, when more and more children from "mixed" families are coming into the world, and more and more Czechs leave to work and live abroad. Dr Slavíková-Boucher wants to motivate parents to support Czech language learning in their own children. She is the driving force behind Czech Schools Without Borders, without whose dedication it would not have achieved such great success. For her efforts to improve Czech-French relations through the Czech Schools Without Borders, Dr Slavíková-Boucher was nominated for the French-Czech Chamber of Commerce Award in 2008.

•

ANTONÍN TUČAPSKÝ

HUDEBNÍ SKLADATEL, DIRIGENT A PEDAGOG
/ MUSIC COMPOSER, CONDUCTOR AND TEACHER

VELKÁ BRITÁNIE
/ GREAT BRITAIN

Antonín Tučapský se narodil v Opatovicích u Vyškova. Studoval na Učitelském ústavu ve Valašském Meziříčí a po maturitě byl přijat na Pedagogickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, kde se věnoval oboru hudební vědy. V roce 1949 byl přijat za člena Pěveckého sdružení moravských učitelů. Své vzdělání si dále rozšířil na Janáčkově akademii múzických umění v Brně a soukromým studiem skladby u Jana Kuncce. Po absolvování studia působil na pedagogických školách v Kroměříži a Novém Jičíně. V roce 1959 se stal dirigentem Dětského sboru Československého rozhlasu v Ostravě. V roce 1964 převzal funkci dirigenta Pěveckého sdružení moravských učitelů a tento vynikající mužský sbor dirigoval naposled v Praze v roce 1973.

V době normalizace byl zbaven místa vysokoškolského učitele a také mu byla znemožněna jeho umělecká činnost, dokonce musel opustit Pěvecké sdružení moravských učitelů. Z tohoto důvodu se následně živil dva roky jako stavební dělník a pracoval rovněž jako skladník u Pozemních staveb v Praze. V roce 1975 se rozhodl odejít do Velké Británie. Zde působil v letech 1975–1996 jako profesor hudebně teoretických předmětů na světoznámé akademii Trinity College of Music v Londýně. Příležitostně se uplatňoval jako dirigent významných sborových těles. A. Tučapský je členem uznávaných hudebních sdružení a organizací, např. The Composers' Guild of Great Britain a jako první Čech se stal členem Královské hudební společnosti. Je autorem obsáhlé práce Mužské sbory Leoše Janáčka a jejich interpretační tradice. Zkomponoval přes 350 skladeb, které jsou uváděny po celém světě. Tiskem vyšly ve Velké Británii, Kanadě, USA, Německu a v České republice. Za skladatelskou činnost získal mnoho ocenění v mezinárodních skladatelských soutěžích. V roce 1996 mu byl udělen čestný doktorát věd a umění Masarykovy univerzity v Brně. Za propagaci Janáčkových skladeb ve světě obdržel cenu Leoše Janáčka. V den svých 70. narozenin se stal čestným občanem města Vyškova. V červenci 2011 mu Česká biskupská konference udělila řád Svatého Cyrila a Metoděje za vynikající hudební tvorbu v oblasti skladatelské, dirigentské a pedagogické.

A. Tučapský byl donucen opustit v době normalizace uměleckou dráhu a měl po sňatku s britskou manželkou a odchodu do Velké Británie možnost na svou vlast zanevřít, ale nikdy tak neučinil. Díky svým uměleckým a pedagogickým schopnostem se uplatnil prakticky okamžitě i ve Velké Británii. Zatímco v Československu byl známý především jako dirigent a sbornistr věhlasného Pěveckého sdružení moravských učitelů, ve Velké Británii u něho naprosto převládla činnost skladatelská. A. Tučapský dlouhodobě a nepřetržitě vyvíjí činnost ve prospěch České republiky.

-

Antonín Tučapský was born in Opatovice near Vyškov. He studied at the Teachers' Training Institute in Valašské Meziříčí and after graduation he was accepted to the Pedagogical Faculty of Masaryk University in Brno, where he majored in music studies. In 1949, he became a member of the Moravian Teachers Male Voice Choir. He furthered his education at the Janáček Academy of Music and Performing Arts in Brno and private lessons in composing with Jan Kunc. After completing his studies, he taught at the teacher training colleges in Kroměříž and Nový Jičín. In 1959, Mr Tučapský became the director of the Czechoslovak Children's Choir in Ostrava. In 1964, he took over the position of director of the Moravian Teachers Male Voice Choir and remained in this position until he conducted the choir for the last time in Prague in 1973.

During the period following Prague Spring, Mr Tučapský was stripped of his position as a university professor, he was forbidden to take part in any artistic activities, and even had to leave the Moravian Teachers Male Voice Choir. He was then forced to support himself for two years on a construction site and as a warehouseman at a construction company in Prague. In 1975, he decided to leave for Great Britain. Here he quickly found work as a teacher of music theory at the world famous Trinity College of Music in London, a position he held from 1975 to 1996. During this time, he occasionally directed major choral ensembles. Mr Tučapský is a member of a number of recognised music associations and organisations such as The Composers' Guild of Great Britain, and was the first Czech member of the Royal Society of Musicians. He is the author of the extensive work Mužské sbory Leoše Janáčka a jejich interpretační tradice (The Male Chorus of Leoš Janáček and Their Interpretative Traditions). He has written over 350 compositions that are performed throughout the world and have been published in Great Britain, Canada, the United States, Germany and the Czech Republic. He has received numerous awards for his compositions at international competitions. In 1996, he received an honorary Doctorate of Arts and Sciences from Masaryk University in Brno, and was also awarded the Leoš Janáček Prize for the promotion of Janáček's works throughout the world. On his 70th birthday, he was made an honorary citizen of Vyškov. In July 2011, the Czech Bishops' Conference awarded him the Order of Sts. Cyril and Methodius for his outstanding musical production in the category of composing, conducting and teaching.

Mr Tučapský was forced from his artistic track during the normalisation period, and after marrying a British woman and moving to Great Britain, he could have turned his back on his home country, but this he never did. Thanks to his artistic and pedagogical talents, he was able to settle quickly and find work in Great Britain. Although he was known in Czechoslovakia primarily as a conductor and choirmaster of the famous Moravian Teachers Choir, in Great Britain he is known as a composer.

-

NATALIA TUMAREC

ŘEDITELKA OLBRACHTOVA MUZEA
V KOLOČAVĚ
/ DIRECTOR OF THE OLBRACHT MUSEUM
IN KOLOCHAVA

UKRAJINA
/ UKRAINE

Natalia Tumarec se narodila v obci Koločava na Zakarpatské Ukrajině, dřívější Podkarpatské Rusi, v rodině veterináře a dcery politického vězně. V roce 1986 dokončila studium ruské filologie na Užhorodské národní univerzitě a od té doby je učitelkou literatury na koločavské jedenáctileté škole. Již v době studií pomáhala svému strýci, učiteli dějepisu, jako průvodkyně v expozici připomínající spisovatele Ivana Olbrachta, která byla instalována v této škole v roce 1982. Správy Olbrachtovy expozice se ujala sama v roce 1989 a v polovině devadesátých let ji za pomoci přátel z České republiky přebudovala z ideologického památníku Olbrachta – komunisty na malé muzeum připomínající nejen osobnost spisovatele a jeho pobyt na Podkarpatské Rusi, ale i realie Koločavy té doby. V roce 1997 uspořádala N. Tumarec ve spolupráci s Českým rozhlasem první ročník folklorního festivalu I. Olbrachta, který dodnes vlastními silami každoročně organizuje. Díky její neutuchající iniciativě byla zakarpatskými oblastními orgány v roce 2000 před koločavskou školou odhalena busta I. Olbrachta. Velkým dílem přispěla ke vzniku filmu Mikola – tenkrát na Koločavě, který byl natočen v roce 2010 na motivy románu Nikola Šuhaj loupežník. Jde o mezinárodní projekt, na kterém se podíleli mentálně postižení z partnerských domovů České republiky, Slovenska, Polska a Ukrajiny.

N. Tumarec hovoří česky a společně s manželem provozují penzion Četnická stanice, který po roce 2000 vybudovali na torzu budovy, jež za meziválečné Československé republiky skutečně sloužila coby úřadovna četníků. Také v těchto prostorách N. Tumarec propaguje odkaz Československa i současné vztahy mezi Ukrajinou a Českou republikou. Panely, fotografie a publikace připomínají nejen I. Olbrachta a jeho Nikolu Šuhaje loupežníka, ale také skautské tábory J. Foglara u nedalekého Siněvského jezera, aktivity prvorepublikového Klubu československých turistů i aktuální projekty české rozvojové pomoci, díky nimž je v Zakarpatí obnovováno turistické značení s výchozím bodem v Koločavě.

Hlavně zásluhou N. Tumarec se z Koločavy v horském údolí stalo místo, které navštíví většina českých turistů příjždějících do Zakarpatské oblasti a na Ukrajinu vůbec. Její aktivity inspirovaly k rozvoji turistiky v Koločavě i jiné mecenáše, takže v obci vznikla další muzea, včetně expozice Česká škola. Rozvíjející se turistická infrastruktura tak nyní láká i nečeské návštěvníky, kteří vedle přírody objevují historii a dříve zamlčované československé dědictví.

Ve své mnohočetné roli učitelky – ředitelky muzea – vedoucí folklorního souboru – majitelky penzionu se N. Tumarec neúnavně zasazuje o rozvíjení vzájemných ukrajinsko-českých vztahů, organizuje výměnné pobyty koločavských žáků a folklorních souborů, poskytuje zázemí a pomoc pracovníkům vládních i nevládních organizací a institucí, které v regionu realizují rozvojovou a charitativní pomoc či aktivity vážící se ke společné historii (Fond ViZa Kraje Vysočina; Hnutí Duha Jeseníky; Bodaj, o.s.; Veterán Policie ČR, o.s., aj.).

Natalia Tumarets was born in Kolochava in the Transcarpathian region of Ukraine, formerly Subcarpathian Russia. Her father was a veterinarian and her mother's father was a political prisoner. In 1986, she completed her studies in Russian philology at Uzhhorod National University, and since that time, she has taught literature at the Kolochava secondary school. During her studies, she would help her uncle, a history teacher, by working as a tour guide for an exhibition about Ivan Olbracht that was installed in the school in 1982. She took over administration of the Olbracht exhibition in 1989 and in the mid-1990s, with the help of friends from the Czech Republic, she transformed the exhibition from an ideological memorial to Olbracht the communist into a small museum highlighting not only Olbracht as a writer and his life in Subcarpathian Russia, but also culture and traditions in Kolochava during that time. In 1997, Ms Tumarets organised the first Ivan Olbracht folklore festival in cooperation with Czech Radio, an event that she continues to organise today on a yearly basis. Thanks to her sustained initiative, the Transcarpathian region dedicated a bust of Ivan Olbracht in front of the school in Kolochava in 2000. She also made great contributions to the production of the film Mikola – tenkrát na Koločavě (Mykola – Once Upon a Time in Kolochava), which was filmed in 2010 with a screenplay based on the novel Nikola Šuhaj loupežník (Nikola the Outlaw). This international project included the participation of mentally disabled persons from partner homes in the Czech Republic, Slovakia, Poland and Ukraine.

Ms. Tumarets speaks Czech and operates a bed and breakfast together with her husband called Četnická stanice (Police Station), which was built after 2000 on the shell of a building that served as a police station during the interwar period. Here too, Ms Tumarets promotes the Czechoslovak legacy and current relations between Ukraine and the Czech Republic. Exhibits, photographs and publications are dedicated not only Ivan Olbracht and his book Nikola Šuhaj loupežník, but also the scout camps of J. Foglar at nearby Lake Synevr, activities of the First Republic Czechoslovak Tourists' Club, and current Czech development projects, thanks to which hiking trail markings have been restored, with Kolochava as their starting point.

Ms Tumarets's main achievement is that the mountain village of Kolochava has become a tourist destination for the vast majority of Czech tourists traveling to the Transcarpathian region and to Ukraine in general. Her work has inspired others to devote themselves to the development of tourism in Kolochava – and as a result, more museums have opened in the town, including an exhibition entitled Czech School. The developing tourist infrastructure now even attracts non-Czech visitors, who, in addition to discovering the natural beauty of the area, can also learn about the history of its Czech cultural heritage.

In her many roles - as a teacher, a museum director, leader of a folklore group, owner of a bed and breakfast – Ms. Tumarets tirelessly champions the development of mutual Czech-Ukrainian relations - she organises exchange visits for Kolochava students and folklore groups, and arranges assistance for employees of governmental and non-governmental organisations and institutions which carry out developmental and charitable assistance and activities connected with the shared history of the two countries (Fond ViZa of the Vysočina Region; Hnutí Duha Jeseníky; Bodaj, o.s.; Veterán Policie ČR, o.s.; and others).

ÁJA VRZÁŇOVÁ -STEINDLER

PŘEDSEDKYNĚ MEZINÁRODNÍHO KOORDINAČNÍHO
VÝBORU ZAHRANIČNÍCH ČECHŮ
/ CHAIRWOMAN OF THE INTERNATIONAL
COORDINATION COMMITTEE FOR CZECHS ABROAD

USA

Krasobruslařka a podnikatelka Ája Vrzáňová-Steindler se narodila v Praze. Studovala balet, hudbu a jazyky. S krasobruslením začala pod vedením trenéra Karla Grogara, v sedmi letech vyhrála první závody. Debutovala na mistrovství Evropy v roce 1947 ve švýcarském Davosu pátým místem. Stala se čtyřnásobnou mistryní Československa v krasobruslení v letech 1947–1950, mistryní Evropy v roce 1950, dvojnásobnou mistryní světa v letech 1949 a 1950. V roce 1950 požádala ve Velké Británii, kde trénovala, o politický azyl. Usadila se však posléze v USA, kde v letech 1950–1967 působila jako profesionální krasobruslařka v ledních revuích Ice Follies a Ice Capades pod uměleckým jménem Aja Zanova, později jako manažerka public relations pro Ice Capades. Provdala se za Američana českého původu Pavla Steindlera, s nímž podnikala v gastronomii a restauračních službách. V letech 1969–1979 byla majitelkou a manažerkou české restaurace Duck Joint v New Yorku.

Od roku 1950 se aktivně podílela na společenském a kulturním životě české komunity v USA. V českých restauracích, které společně s manželem provozovala, se scházely špičky české kulturní emigrace v USA. Řadu let působí ve sportovních a krajaňských organizacích, propaguje český sport a šíří dobré jméno České republiky v USA a ve světě. Jako členka spolku Čechů a Slováků (The Bohemian Benevolent and Literary Association, BBLA) se v New Yorku aktivně podílí na činnosti této krajaňské organizace. Po dlouhém pobytu v emigraci se poprvé do Československa vrátila v roce 1990 a střídavě žije v Praze a v New Yorku. Od roku 2007 je předsedkyní Mezinárodního koordinačního výboru zahraničních Čechů, který je významnou platformou pro setkávání zahraničních Čechů, krajaňů a exulantů z celého světa, pořádá krajaňská setkání, konference a výstavy.

Á. Vrzáňová-Steindler je také místopředsedkyní Asociace svobodných československých sportovců v New Yorku (Association of Free Czechoslovak Sportsmen). Je častou patronkou sportovních a dalších akcí, jejichž výtěžek jde na dobročinné účely nebo na podporu mladých talentovaných krasobruslařů v České republice. Je uznávanou osobností s velmi dobrými kontakty a širokým záběrem aktivit. V roce 2004 obdržela z rukou prezidenta V. Klause Medaili za zásluhy o stát v oblasti sportu II. stupně. V roce 2003 získala cenu Významná česká žena ve světě, která se uděluje ve spolupráci se Stálou komisí Senátu pro krajaňy v zahraničí Parlamentu České republiky. Je čestnou občankou městské části Praha 2 - Vinohrady (2005). V roce 2006 byla oceněna v anketě Lady Pro, kterou pořádá Comenius, Pan-evropská společnost pro kulturu, vzdělávání a vědecko-technickou spolupráci. V roce 2009 obdržela v Praze ocenění Sportovní legenda/Cena Emila Zátopka a v Los Angeles byla uvedena jako první česká krasobruslařka do Světové síně slávy.

Figure skater and businesswoman Ája Vrzáňová-Steindler was born in Prague. She studied ballet, music and languages. She began figure skating at a very young age under trainer Karel Grogar, and won her first competition at age 7. At her debut at the European Championships in 1947 in Davos, Switzerland, she finished in fifth place. She held the titles of Czechoslovak figure skating champion from 1947 to 1950, European champion in 1950, and two-time world champion in 1949 and 1950. In 1950, while living and training in Great Britain, she applied for political asylum. She ended up settling in the United States, where she worked from 1950 to 1967 as a professional skater in Ice Follies and Ice Capades under the stage name Aja Zanova, and later as public relations manager for Ice Capades. She married an American of Czech origin, Pavel Steindler, and together they ran a business in gastronomic and restaurant services. From 1969 to 1979, she was the owner and manager of the restaurant Duck Joint in New York.

Since 1950, Ms Vrzáňová has been an active participant in the social and cultural life of the Czech community in the United States. The cream of the Czech cultural émigrés would meet in the Czech restaurants she ran with her husband. She has been active for many years in sports and expatriate organisations; she promotes Czech sports and spreads the good name of the Czech Republic in the United States and around the world. As a member of the Bohemian Benevolent and Literary Association in New York, she actively takes part in its activities. She returned to Czechoslovakia in 1990 after a long absence, and now divides her time between Prague and New York. Since 2007, Ms Vrzáňová has been the chairwoman of the International Coordination Committee for Czechs Abroad, which organises meetings, conferences and exhibitions for expatriate Czechs, countrymen and exiles from all over the world.

Ms Vrzáňová is also the vice-chairman of the Association of Free Czechoslovak Sportsmen in New York. She frequently acts as patron of sporting and other events, the proceeds of which go to support charitable causes or for the support of young, talented figure skaters in the Czech Republic. She is a well-recognised figure with very good contacts and wide ranging activities. In 2004, Václav Klaus awarded her the Medal of Merit in Sports, 2nd grade. In 2003, she was honoured with the title Prominent Czech Woman in the World, which is granted in cooperation with the Czech Senate's Standing Committee for Czechs abroad and other organisations. She is an honorary citizen of Prague 2 – Vinohrady (2005), and in 2006 was mentioned in the Lady Pro survey, which is conducted by Comenius (the Pan-European Society for Culture, Education, Scientific and Technical Cooperation). She received the Sports Legend/Emil Zátopek Award in Prague in 2009, and in Los Angeles she was the first Czech figure skater to be inducted into the World Figure Skating Hall of Fame.

Vydalo
Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky